Nr 7
september
1952
36. ÅRGANG

SPEJDERNES MAGASIN

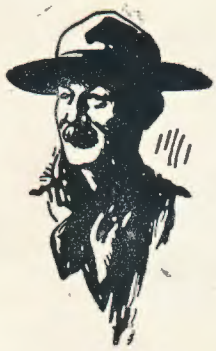

BADEN-POWELL

tegner og fortæller

om tamme elefanter

Hvis vilde elefanter er interessante at studere, så er dette i endnu højere grad tilfældet med de tamme.

I Moulmein i Birma kunne man se dem ved deres daglige arbejde med at stable teaktræsbjælker og arbejde ved savværket med en intelligens som var næsten mere end menneskelig.

Blot et enkelt eksempel.

Jeg så en elefant, som løftede en stor bjælke og bar den ind i savværket, hvor han var nødt til at sno sig frem langs en smal passage mellem et par snurrende, hvislende savblade og prustende maskiner.

Men den var klog nok til at dreje hovedet og styre bjælken ind til den ene side, og så til sidst lægge den på savbordet, anbragte den nøjagtigt i dens rigtige stilling og gav den et puf her og der med snablen, til den lå fuldstændig, som den skulle. Da den derefter kom ud, samlede den en hel bunke kantbånd op, som ikke duede til noget og bar dem til affaldsdyngen. På vejen gik den forbi tre mænd, der stod og halede i en tung bjælke, der havde sat sig fast. Den lagde mærke til dette og gav i forbifarten — uden at blive bedt om det — bjælken et venligt skub med den ene bagfod, så den kom over forhindringen— alt af lutter lyst til at hjælpe.

Forsidebilledet

er til ære for søspejderne og tilsendt Magasinet af Vilh. Petersen, København S.

Så kom den til en vandhane. Da den følte sig tørstig, drejede den på hanen med spidsen af snablen, drak hvad den lystede, og gik derefter videre — men efterlod hanen åben. Den glemte altid at lukke hanen igen!

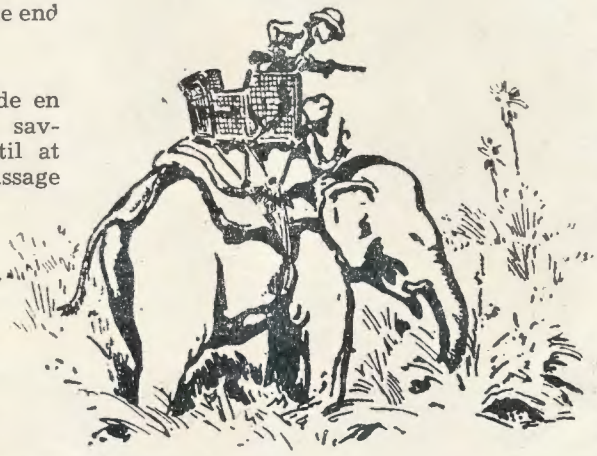

Da jeg i Terai fik tildelt en elefant til jagt, kunne jeg iagttage et yderligere eksempel på, hvilke skikkelige og lærevillige dyr de er. Min elefant havde et indisk navn, som lød som »dandelion« — »maskros« — og følgelig kaldte vi den for Maskros. Den var nem at ride på, hvilke ikke mange elefanter er, da de stylter afsted på stive ben og ryster hvert led i kroppen ved hvert eneste skridt.

Medens jeg gled frem gennem græsjunglen, som var næsten to meter høj, og Maskros gyngede sig frem under en stærk susen fra græsset, følte jeg det præcist, som om jeg befandt mig på et fartøj ude på det åbne hav.

Illusionen hørte heller ikke op, når vi gjorde holdt, thi Maskros kunne aldrig stå rigtig stille. Den måtte fortsætte med at rulle sagte fra den side til den anden i en behagelig søvndyssende bevægelse. Men den var hurtig som en pointer til at vejre vildt, og hvad enten der var tale om en agerhøne eller en tiger, stod den altid som en klippe i samme øjeblik vi stødte på vildt.

Det skete gang på gang at den advarede mig, inden jeg selv havde fået øje på noget at skyde på.

I et tilfælde var vi i færd med møjsommeligt at klatre op af en dyb kløft i skoven. Lige da den satte al sin kraft ind på at hale sit tunge legeme op ad den bratte skrænt, blev den pludselig stiv som en statue. Vildt i nærheden!

Jeg så mig omkring, men kunne til at begynde med ikke mærke noget. Men så opdagede jeg langs synsranden lige ovenfor os en lille plet af den behårede ryg på en vældig sort bjørn.

Et hurtigt skud traf den gennem rygraden, og den kom rullende ned over hals og hoved tæt forbi Maskros, der alligevel ikke flyttede sig en centimeter ud af pletten, men blot lod den rulle forbi ned til bunden af kløften.

Naturligvis er ikke alle elefanter så velopdragne. En transportelefant ved mit regiment ville bære en last telte over en flod, da den kom til at træde ned i et hul. Øjeblikkelig greb den med snabelen tre kulier, som gik ved siden af den i et tag, og slyngede dem ned under fødderne for at få fodfæste.

Det var virkelig meget forstandigt gjort, men sådan bar man sig dog ikke ad i de bedste elefantkredse, og derfor dømtes den stakkel til resten af sit liv at bære tunge »håndjern« af kæder rundt om alle fire fødder.

Baden-Powell

Spejdere udforsker nyopdukket ø

af Stig Aagesen

Roverne i Odder har påtaget sig en interessant og spændende opgave på 2 nyopdukkede øer. Beretningen får du her:

Gennem biskop Skat Hoffmeyer og redaktør Sigfred Knudsen fik vi opfordring til at foretage indsamlingen af alt plante- og dyreliv på de nyopdukkede øer 1½ km øst for Hou havn. Man ville på Naturhistorisk museum i Århus derigennem undersøge i hvilken rækkefølge faunaen indfinder sig på »nyt« land, og hvorledes den kommer ud på en ø så langt fra land.

Vi — roverklanen i Odder, »Stærkodder trop« — gik så først igang med en opmåling, nivellering og kortlægning af øen — et arbejde, der knap nok er fuldendt endnu. Omfanget af øen, eller rettere øerne — der er 2 ved højvande — er nemlig ikke så helt ringe, idet den måler ca. 930 m fra syd- til nordspids, medens største bredde udgør henved 400 m øst-vest.

Plantelivet er rigest på den sydlige ende, der er den ældste del af øen. Vi har her samlet ca. 20 forskellige arter med marehalm og nogle andre græsarter; desuden er fundet mælkebøtte, vild stedmoderblomst, ærenpris, syre, stolt henrik og strandkål for at nævne nogle stykker.

Insekter er her også en del af, og vi har hjembragt ca. et halvt hundrede arter, nogle småfyre for de flestes vedkomende, knap et par millimeter lange. Edderkopper har hidtil opvist 15—16 forskellige arter og desuden en del krebsdyr, snegle og andre bløddyr.

En enkelt sommerfuglelarve er fundet i uhyre antal. Det er bjørnespinderen, hvis larver lever på mange forskellige lave planter.

Fuglelivet præger iøvrigt stærkt øen. To mågekolonier, en dværgternekoloni og en del andre strand- og kystfugle ruger herovre, og ligeledes har vi fundet rede af edderfugle og toppet skalleslugers samt andre andearter.

Vi er gerne 5—7 mand på vore ekspeditioner, der foregår som week-end foretagender, og vi medbringer depottelt og sovetelt (her er herlig frisk luft). Vor bagage er omfattende: madvarer, brændsel, køkkentøj, måleapparater, stænger, indsamlingsglas og æsker foruden det personlige udstyr. Vi sejles til øen i en stor fiskekutter og »prammes« så i land ad to gange i den medbragte pram.

Indervig på Bjørnø

Et ekspeditionshold på øen

Styrken deles i et opmålings- og indsamlingshold, medens et par af os laver middagsmaden, når tiden nærmer sig.

Alle hjembragte effekter præpareres og ordnes her i Odder og gemmes til aflevering til museet, der skal have vort indsamlede materiale, fotografier og tegninger en gang til efteråret. Det er meningen, at arbejdet skal strække sig over en årrække for at følge den fortsatte udvikling; så vi har altså stadig en mængde at glæde os til. Der er så vist også meget at tage fat på endnu af mangfoldige, forskellige opgaver, men det er vi jo ingenlunde kede af.

Stig.

Nu 21804 medlemmer i korpset.

Korpsmønstringen på Sct. Georgsdag viste en fremgang på 876 medlemmer.

	1952	1951	
Ulve	**9564**	8722	+ 842
Spejdere	**7824**	7847	÷ 23
Skovmænd	**1071**	1008	+ 63
Rovere	**620**	655	÷ 35
Førere	**2725**	2696	+ 29
	21804	20928	+ 876

Du har sikkert

allerede bemærket, at Magasinet denne gang er lidt tykkere end sædvanligt. Det skyldes, at vi — hvis priserne skikker sig vel — fremtidigt hvert år kan udsende en del af numrene med hele 20 sider.

Det betyder, at vi kan gøre Magasinet mere afvekslende end hidtil og i højere grad opfylde læsernes ønsker med hensyn til bestemt stof, så hvis du vil gøre din indflydelse gældende, skriv da til os.

Med venlig spejderhilsen,
Erik.

Gilwell Park i England

Vejviserskilt ved stationen

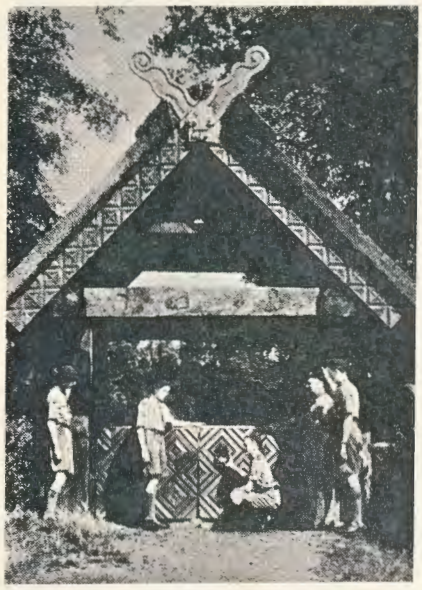
Jim Green gate

Toget standser ved Chingford station nord for London. Spejdere og spejderførere myldrer ud. De og jeg har samme mål: Gilwell park, hvor tusinder af spejderførere verden over har deltaget i praktisk Gilwell kursus, og hvor hvert eneste år ca. 20.000 spejdere ligger i lejr.

Men vi må nok hellere dykke ned i historien. Altså, mod slutningen af den første verdenskrig fandtes i Øst-London en divisionschef, der hed Du Bois Maclaren. Det kneb lidt med arbejdet i Øst-London, dels havde spejderne ikke penge til at rejse langt væk på lejr for, og dels var det meget vanskeligt at finde steder, hvor man kunne slå lejr i en rimelig afstand fra byen. Da man jo dårligt kan drive spejdersport uden at tage i lejr, bestemte Maclaren sig til at skaffe de londonske spejdere en fast lejrplads.

Da han nu selv havde en del penge, sagde han til Baden-Powell, at hvis man kunne finde en egnet plads, ville han købe den og forære spejderne den. Men det viste sig lettere sagt end gjort, og først under en påsketur i 1919 fandt en roverpatrulje ved et tilfælde Gilwell park — et gammelt gods, hvor murene var ved at falde sammen, og hvor alt var tilgroet af buske og ukrudt.

Det var tilsalg, og det blev købt af Maclaren og foræret til spejderne, og sammen med Baden Powell bestemte Maclaren, at stedet skulle bruges som lejrplads for spejdere og som internationalt førertræningssted. I juni 1919 slog de første spejdere lejr der, og i september fandt det første woodbadge eller Gilwell-kursus sted under ledelse af den første lejrchef, Francis Gidney, og Baden-Powell. I 1923 blev John Wilson (som du husker fra Grenå-lejren) lejrchef. Han blev i 1943 afløst af John Thurman, der nu byder os velkommen til Gilwell park.

Maclaren var, som du kan se af navnet, skotte. Du ved også, at skotterne bruger skotskternede kilte (nederdele). Hver familie eller clan, som de kaldes, bruger sit bestemte mønster. Maclarens mønster anvendtes siden og den dag i dag på alle Gilwellspejderes tørklæder. Du har sikkert set den lille firkant på snippen. Også de førere, der tager kursus på vort Gilwellkursus på Storedam, bærer dette mærke,

Hovedbygningen »Det hvide hus«

Lejrbål. Til højre lejrchefen, John Thurman

som medlemmer af samme trop, der nu tæller mange tusinde medlemmer jorden over.

Men nok om historien. Vi vil gå en tur i Gilwell park og se, hvad der findes af interessante ting, og dem er der flere af, end vi kan nå at omtale her.

Vi går gennem hovedporten, nikker til lejrchefens hus (han har nok at se til, for der afholdes førerkursus her næsten hver uge fra april til september) og når til hovedbygningerne, Det hvide hus, Ulvehulen og Sydafrika huset. I det hvide hus findes trops-lokale og andre lokaler, der bruges af førertræningen, samt et spejdermuseum. Her findes mange minder fra B. P.s liv, således frimærker og pengesedler fra Mafeking, mange, mange gaver til B. P. fra alverdens spejdere, det originale kuduhorn, som anvendtes i verdens første spejderlejr, en mægtig wood-craft samling og de originale førsteudgaver af B. P.s spejderbog. Væggene i tropslokalet er dekoreret med spejderloven, spejderløftet og spejderbevægelsens historie.

I ulvehulen i den næste bygning kan man nok finde idéer til ens eget ulvelokale, og i Sydafrikahuset (en gave fra Sydafrika) findes depotet, hvor alle tænkelige spejdergrejer opbevares til brug i lejrene.

Lige uden for det hvide hus findes »Dick Turpin« porten, opkaldt efter den bekendte landevejsrøver Dick Turpin. Jeg skal snarest her i Magasinet fortælle dig hans historie og lære dig hans knob.

Længere mod nord findes et kæmpeegetræ, Gilwell-egen. Det er over 500 år gammelt og ca. 5½ meter i omfang. Ved siden af Turpin porten ser man den »zigeunervogn«, B. P. fik foræret af alverdens spejdere ved Jamboréen i Arrowe park i 1929. Foruden denne vogn fik B. P. foræret en Rolls Royce og — et par seler. Ser du, alverdens spejdere havde samlet ind til en gave til B. P. og som naturligt var, spurgte man B. P., hvad han ønskede sig. Han svarede, at det eneste han egentligt savnede, var et par seler. Nu blev det imidlertid til en bil med påhængsvogn, men de irske spejdere overrakte ved jamboréens afslutning B. P. det ønskede par seler.

Ved siden af vognen er der en bronceafstøbning af B. P.s fodaftryk, så kan man selv hitte ud af, hvilket nummer, han brugte.

Længere fremme ser vi »The Buffalo« — en bronceafstøbning af den amerikanske bøffel. På dens fod kan vi læse:

»Til den ukendte spejder, hvis trofasthed i udførelsen af den daglige good turn bragte spejderbevægelsen til Amerikas Forenede Stater.«

Det er en gave fra spejderne i USA, og forhistorien er den, at en amerikaner, Mr. Boyce, en aften ikke kunne finde vej i den stærke London-tåge. En dreng spurgte ham, om han kunne hjælpe ham. Det kunne han. Han førte ham til den rigtige adresse, men da Mr. Boyce ville give ham en drikkeskilling, sagde han: »Nej, tak, jeg er spejder, og en spejder tager ikke imod noget for sin hjælp«. Mr. Boyce blev overrasket, fik at vide hvad spejdere var for noget (det var i 1909) og opsøgte senere B. P., og i februar 1910 startede han den første spejderpatrulje i Amerika.

The Buffalo står meget smukt, til

Hjørne af instruktionslokalet

den ene side skærmes den af flere meter stenrækværk, der i sin tid har været anvendt på den gamle Londonbro over Themsen.

Bag hovedbygningerne ligger den grund, der anvendes til førertræningen. Den er omkredset af et bælte af træer, og i dette bælte findes ikke mindre end 81 forskellige slags træer — mange af dem er gaver fra spejdere verden over. Inden for denne kreds ligger de otte patruljelejrpladser, en stor lejrbålsplads og en instruktionsplads. Langs kanten ligger forskellige hytter af hvilken de berømteste er Gidney-hytten, der er bygget af spejdere til minde om den første lejrchef, og The Pigsty — svinestien — den bygning i

Fortsættes side 108.

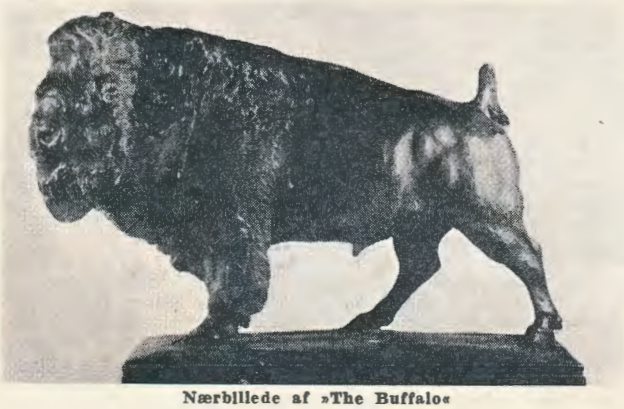

Nærbillede af »The Buffalo«

Den overbyggede lejrbålsplads

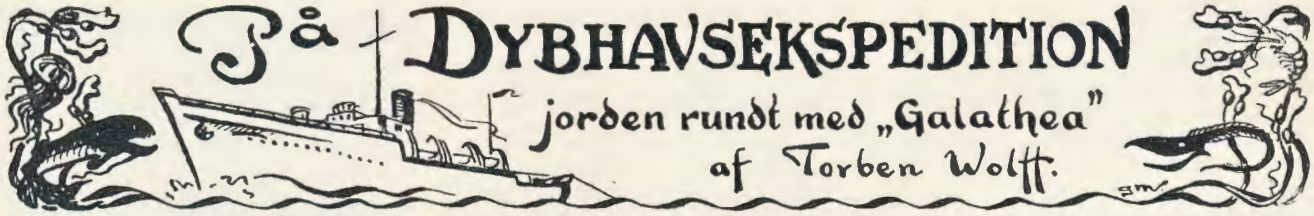

EFTERTRYK — OGSÅ I UDDRAG — FORBUDT

15. REJSEBREV

Plymouth i juni 1952.

Vi ligger til ankers uden for Plymouth i England

I morges klokken et kvarter i fire krydsede »Galathea« sit eget spor et sted ude vest for Bretagne og havde dermed været jorden rundt. I morgen tidlig går vi til kaj og hilser på alle de engelske venner og kolleger, der for næsten to år siden var de sidste til at ønske os lykke på rejsen og gode videnskabelige resultater.

Men hov, stop nu lidt! Hvor var det, vi slap sidst? Var det ikke Tongadybet og Sydhavets solbeskinnede koraløer, der var emnet for mit sidste rejsebrev? Og da jeg har lovet redaktøren at fortsætte mine skriverier til den (bitre?) ende, selv om vi, når du læser dette, forlængst er hjemme og i halvanden måned har forsøgt at glide ind i de hjemlige folder, er der ikke andet for, end at vi i fællesskab tager et gevaldigt hop bagud og lander midt i Stillehavet, hvor Galathea for sjette og sidste gang er ved at krydse ækvator. Det sker et sted nord for Samoa, og atter er der nogle ulyksalige, der må underkaste sig en ækvatordåbs rædsler. Til erstatning for undervandshovedjægerne ved forrige linie-passage har vi denne gang indlagt et trestemmigt sørgekor, der ser betagende ud: Høj sort hat, hvid flip, sort sløjfeslips, nøgen overkrop og sørgebind, kulsort lava-lava skørt og sorte skistøvler! Så snart bartskæreren og heksedoktoren har afsluttet deres behandling af et offer, overtager disse tre sorte herrer skafottet og »afsynger« hjertegribende sørge- og afskedssange, inden delinkventen skubbes i karret.

Som et særligt raffinement iføres de ulykkelige en sele, der via et trisseværk er fastgjort til en trosse over karret, så de et passende antal gange kan hejses op af og dumpes ned i døbefonten. Med beklagelse skal det til slut meddeles, at vor skibslæge optrådte så uhørt provokerende før og under dåbshandlingen, at vi, da det blev hans tur, så os nødsaget til at klippe ham aldeles skaldet ....

En modtagelse i hula-dansens tegn

Og videre nordpå gik det. Den 25. marts gled »Galathea« ind i havnen i Honolulu, hovedstaden på Hawaii, ind til en modtagelse, der sagde sparto til alt før og siden. På den flagsmykkede kaj stod et 60 mands militærorkester og spillede, og når de blev trætte, tog et lille Hawaii-orkester med ukulele, mandolin og kontrabas fat, mens fire yndige polynesier-piger dansede hula-hula og slog smut med øjnene. Og da landgangen var sat, kom tre af deres medsøstre om bord og uddelte blomsterkranse til alle, samtidig med at de gav os et smækkys på kinden — ja, somme fik sågar to! Om aftenen var der festaften i den skandinaviske forening SweNorDen med mer hula-dans, taler og farvefilm om de skønne Hawaii-øer.

Hvide, gule og brune mennesker

Ny Zealand i den ene og Hawaii i den anden ende af Stillehavet betegner yderpunkterne for polynesiernes fremtrængen. Begge steder er det nu den hvide mand, der er i overtal. Men mens maorierne på Ny Zealand har forstået at hævde sig, udgør de rene polynesiere på Hawaii kun et forsvindende mindretal, 2 pct. af øgruppens 500.000 indbyggere, der iøvrigt består af nogenlunde lige mange hvide og gule (indført som arbejdere på sukkerplantagerne) og mindre grupper af folk fra de fleste kanter af verden, først og fremmest Philippinerne. Men uanset hudfarve føler de sig alle som gode US-borgere, for i de sidste 50 år har Hawaii hørt ind under de Forenede Stater, og der er stærke kræfter i gang for at få øgruppen optaget som den 49. stat i USA.

Hawaii — ananas — uhm!!

Ikke mindst fra videnskabens side gøres der meget for at udvikle landet. Vi besøgte det store, moderne universitet, det fortrinlige fiskeri-institut og det havbiologiske laboratorium, der lå på en herlig lille palmeø, som tidligere ejedes af en millionær, hvis hobby var akvarier og fiskedamme, der nu tjener til videnskabelige forsøg. — For at komme derud måtte vi først tværs over Oahu (det er navnet på den ø, hvorpå Honolulu ligger). — Vejen snoede sig i jævne stig-

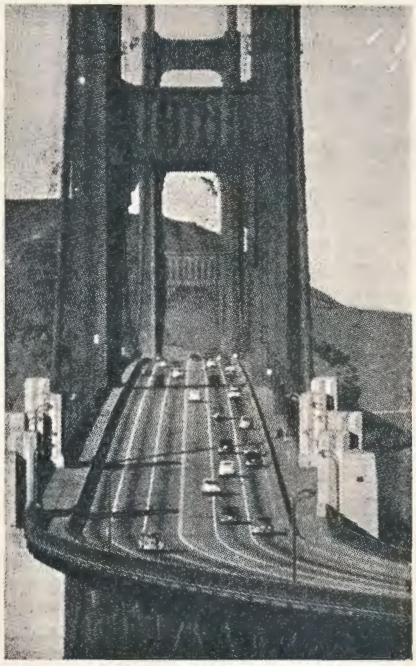

Et usædvanligt billede af Golden Gate broen

ninger op mod et pas midt på øen, men lige på den anden side af passet befandt man sig med et på toppen af en flere 100 m høj, næsten lodret skrænt med en pragtfuld udsigt ned over en bølget kystslette med mangotræer og bananmarker. Her havde for 150 år siden kong Kamehameha, der var kommet med sin hær fra en af de andre øer, drevet de flygtende Oahu-krigere ud over skrænten og havde dermed gjort sig til herre over hele øgruppen.

Det stormer altid heroppe, fordi passatvinden presses til vejrs op over den stejle klippevæg. Nu og da er vinden orkanagtig, og følgende historie er, så utrolig den end lyder, pure sandhed: For nogle år siden kom en motorcyklist kørende sydfra op mod passet; han bemærkede ikke det skarpe knæk, vejen slår lige foran klippevæggen og kørte for fuld fart ud over skrænten. Men omforladelse, i næste sekund greb opvinden ham og smed ham selv og motorcyklen tilbage på vejen igen, så han slap fra den oplevelse med et par ubetydelige skrammer!!

Jeg flyver over til de spedalske

Ligesom mange andre steder i troperne findes der også på Hawaii spedalske; de holdes fuldstændig afsondret på en utilgængelig halvø på en af de mindre øer i nærheden af Oahu, og kolonien kan kun nås til fods ad en stejl fjeldsti, pr. fly eller pr.

båd — i godt vejr. — Vi havde fået anmodning om at sende en mand derover for at holde foredrag om ekspeditionen og vise farvefilm om den og om Danmark. Jeg var så heldig at blive udtaget hertil, og en tidlig morgen startede jeg i en lille firepersoners flyvemaskine fra Honolulus vældige lufthavn. »Galathea« så ud som et legetøjsskib ovenfra, og også den verdensberømte Waikiki strand med dens hvide sand, duvende palmer og store luksushoteller svandt ind til det bare ingenting heroppefra. Men Oahu's udslukte vulkaner, milevide sukkermarker og endeløse geledder af ananasplanter åbenbarede sig først rigtig for een, når man heroppe fik det hele lidt på afstand.

Efter en halv times flyvning landede vi på en mikroskopisk flyveplads lige ved siden af kolonien. Det var en interessant, men samtidig gribende oplevelse at blive vist rundt i dette lille, fuldstændigt isolerede samfund på 350 spedalske og ca. 25 funktionærer, plejersker og læger. Aldrig før har jeg talt til en så lydhør forsamling, og deres taknemmelighed over dette pust udefra var stor og ægte.

Øvre i Staterne

Efter fire solfyldte dage på Hawaii satte vi kursen mod det amerikanske fastland, mod San Francisco med sin Golden Gate (»gyldne port«), der fører ind til den store bugt, omkring hvilken Frisco og en anden millionby, Oakland, er vokset op på kun godt 100 år.

Verdens længste bro forbinder de to byer. Den er ca. 15 km lang og i to etager. Øverst er der seks kørebaner for personbiler, og nedenunder drøner last- og rutebilerne i hver sin retning, side om side med de elektriske tog. Dagligt passerer titusinder af biler broen i begge retninger, og selv om den kun er 15 år gammel, er den allerede for lille, så under den enorme trafik i myldretimerne morgen og aften opstår der langvarige standsninger. Endnu mere imponerende er den elegante kæmpebro over Golden Gate ved indsejlingen til bugten. Den har verdens største frie spand — det er på 1½ km, og vejbanen med seks kørebaner bæres af to kabler, der er 60 cm i diameter og spundet af 27.000 ståltrosser med en diameter på 5—6 mm. Ingeniørerne påstår, at de (altså trosserne) vil kunne nå tre gange rundt om jorden, men det er aldrig blevet efterprøvet i praksis!

San Francisco er en festlig by

Der var hundekoldt i San Francisco, så vi fandt vintertøjet frem fra bunden af skabe og skuffer. Men det er en charmerende by. Store, brede forretningsgader med svimlende skyskrabere og ganske snævre og stejle stå-på-næsen gader med de sjoveste små kabelsporvogne.

En aften var vi oppe i en restaurant på toppen af en af de højeste skyskrabere. Lyset inden for de store spejlglasruder var dæmpet ned til et minimum, så hele det strålende tæppe af tusinder af lygter og lamper og neonreklamer kom til sin fulde ret. Længere borte trak de store broer deres spor som lysende perlekæder tværs over bugtens kulsorte vand.

Som sædvanligt var der en hel del repræsentative pligter, såsom frokoster med universitetsfolk og danske foreninger, besøg og forelæsninger på et par kolossale universiteter, hvor der er hen imod 20.000 studerende, — og en særlig fin middag, der blev givet af det videnskabelige institut for Stillehavs-forskning, og hvor admiral Nimitz, den berømte leder af stillehavskrigen, var tilstede. Både hans og dr. Bruuns taler berørte den forjættende tanke, at vi en dag når så vidt, at alle krigsskibe kan omdannes til havforskningsfartøjer!

To gange Rundetårn — og lidt til!

ØK, som overalt på vor vej har gjort en masse for os, arrangerede en bustur ud til en nationalpark med en stor bevoksning af den californske kæmpefyr. Det var en imponerende skov. Træerne, der var ranke som master, var indtil 80 m høje eller godt og vel som to Rundetårne sat ovenpå hinanden, var næsten 6 m i diameter eller 18 m i omkreds og havde 1800 år på bagen. Barken kan ikke brænde, kun gløde som fyrsvamp, og dette er sikkert en af grundene til, at disse træer kan blive så gamle — skovbrandene bider ikke på dem. Da de udelukkende formerer sig ved »sideskud«, står de for det meste i større eller mindre rundkredse; den største af disse kaldes domkirken, fordi de gigantiske træer leder tankerne hen på søjlerne i en gotisk kirke. Her holdt den grundlæggende FN-forsamling i 1945 mindegudstjeneste for den dengang nyligt afdøde præsident Roosevelt.

Verdens største by — i udstrækning

For en enkelt eftermiddag og nat ankrede »Galathea« op uden for den store havforskningsstation Hopkins, som vi besø, hvorefter de stedlige videnskabsmænd kom ombord og kiggede på skibet og vor udstilling af sære dybhavsdyr. Også fiskerbyen Monterey med Cannery Row, skuepladsen for Steinbecks bog »Et mægtigt gilde«, fik vi set, inden vi fortsatte langs den klippefulde californiske kyst ned til Los Angeles eller San Pedro, som havnen hedder.

Los Angeles er verdens største by i udstrækning, er næsten håbløs at finde rundt i og har ingen undergrundsbaner som andre store byer. Desuden mangler den ganske personlighed og charme — to ting, som det er meget væsentligt for en by at være i besiddelse af. Men det er en velhavende by. Blandt andet mellem San Pedro og det egentlige Los Angeles la udstrakte oliefelter med hundreder af boretårne og tusinder af pumper, der som store fantasifugle stod og nikkede med hovedet og dag og nat pumpede olie op af Californiens rige jord — for 600 dollars eller 4000 kr. pr. pumpe pr. døgn, år efter år — det er noget, der batter!

Om sødmælk, Danny Kaye og meget andet

Vi havde een meget travl dag under opholdet i Los Angeles. Om formiddagen foreviste danskeren Tom Knudsen sit kæmpemejeri, der på 30 år er opbygget helt fra grunden. I dag er det en virksomhed, der alene her i L. A. beskæftiger 1500 mand (heraf 150 danske), har 500 kølevogne kørende og hver dag modtager 600 tons mælk til behandling. Både oste- og smørproduktionen er baseret på danske metoder, men på adskillige områder er læremestrene sakket agterud.

Efter en frokost på mejeriet (med frisk sødmælk og kærnemælk — for første gang i 1½ år!) kørte vi til Hollywood, til Samuel Goldwyn Mayer-studierne, hvor i skulle se scener fra den nye, omdiskuterede H. C. Andersen-film. Vi hilste først på Sam himself, på Danny Kaye, den danske balletdanser Erik Bruhn og andre koryfæer, der medvirker i filmen. Derefter fik vi forevist et par prøver, der bagefter selvfølgelig gav anledning til en vild diskussion for og imod. Vi kiggede på kulisser af »Strøget« i København (i amerikansk opfattelse) og spejlede os i den lokale Odense å, men desværre var vi kommet for sent til at overvære de sidste af dagens optagelser — såmænd bare fordi vor buschauffør ikke havde kunnet finde vej i sin egen by!

Videre gik turen til Columbia Radio's

San Francisco ved nat — et strålende tæppe af lys

En meget lille dame beundrer fire californske kæmpefyrre

hypermoderne bygning, hvor vi overværede den ugentlige Jean Hersholt udsendelse om »dr. Christian«, et hørespil i stil med »Familien Hansen«. Men som næsten alle udsendelser derovre var det samtidig reklame — i dette tilfælde for det ufejlbarlige »Vasoline« hårmiddel og det lige så eminente »Vasoline baby-pudder. Men gennemsnitligt 35 millioner amerikanere lytter til »dr. Christian«, og en del af dem køber vel også hårmidlet eller baby-pudderet — eller måske endda begge dele.

Sir Anton in memoriam ....

Helt nede på Campbell-øen syd for Ny Zealand havde vi, som du sikkert husker, fanget en søelefantunge levende. Han var blevet døbt Sir Anton efter ekspeditionslederen og var efterhånden blevet næsten tam og hele skibets kæledægge. På vej gennem troperne led han en del af varme, og det kolde vand ved San Francisco gav ham en ondartet lungebetændelse, som vi dog kurerede med penicillin. Pa vej til Los Angeles fik han imidlertid forstoppelse, men en dygtig dyrlæge, der fanger og afretter søløver,

Afdøde Sir Anton

fik helbredt ham så nogenlunde også for denne sygdom. Det blev så besluttet at sende ham fra Los Angeles hjem til zoologisk have i København, fordi han aldrig i sin afkræftede tilstand ville kunne klare endnu en tur gennem troperne, især ikke den hede Panamakanal.

Altså blev han læsset ombord i en fragtmaskine, og dr. Vilstrup fra skibet fulgte med som barnepige. Men ikke så snart startede maskinens motorer, før det arme dyr blev helt ild og anspændt; selv om dr. Vilstrup gjorde alt for at berolige ham, var der intet at stille op, og et sted over Chicago udåndede Sir Anton. — I New York fik dr. Vilstrup et farligt vrøvl med myndighederne, for der skal helt andre papirer til forsendelse af døde end af levende dyr, og den afdøde skulle også have noget formalin i maven i en fart for at hindre forrådnelse.

Men begge passagerer nåede dog frelst til London, hvor den ene blev efterladt til udstopning og senere hjemtransport.

Verdens største kikkert

Under opholdet i Los Angeles havde de øvrige zoologer et par dage været gæster hos professor ZoBell, der arbejder på Scripps Institution, der er verdens største havforskningsstation. ZoBell var den mand, der forestod de epokegørende dyrkningsforsøg med bakterier fra Philippinergravens bund. De sidste dage blev det dr. Bruuns og min tur til at tage derned, og det blev et par dejlige, fredfyldte dage. Vi fik forevist hele det imponerende institut og snakkede med en masse kolleger, vi så den vidunderlige og vidt berømte zoologiske have i San Diego, hvor vi trykkede tre charmerende unge gorillaer hjerteligt på næven og snakkede dansk med en hvalros, der nyligt var kommet dertil fra København.

Men det allerbedste var nu alligevel turen ind i den californske ørken. Som du (muligvis) vil vide fra geografitimerne, strækker kystkæden sig langs den californske kyst. I Sydcalifornien regner det meget lidt oppe i bjergene, så her ligger et par af Amerikas største observatorier, bl. a. Palomar, der har verdens største kikkert. Ad en snoet vej, der i lavlandet førte os igennem grapefrugt- og appelsin-plantager med solmodne og fristende frugter, nåede vi op til observatoriet, der ligger i knapt 2000 m's højde. Kikkerten står i en kuppelbygning, der er 45 m i diameter, og den udfylder hele det vældige rum. Den har et hulspejl på 5 m og anvendes kun til fotografering.

Den californske ørken — en fantastisk naturoplevelse

Så gik det atter ned ad kystkædens østside, og for hver km, vi kørte, blev vegetationen mere og mere tørkepræget. Tæt før den egentlige ørken kom vi gennem et busksteppelandskab, der var indianerterritorium; vi fik da også set en enkelt rødhud, der dog så såre fredsommelig ud. Den første del af ørkenen var bjergrig med store, sprængte sten og klippeblokke og en meget ejendommelig flora, der netop nu stod i fuldeste flor. Her var talrige småbuske med hårede blade og brogede blomster, den mærkelige ocotilla med stive grene som strittende stager, beklædte med små skælagtige blade og med en knaldende rød top af blomster i spidsen; her var kaktus'er i alle mulige former og tit med pragtfulde blomster, og her var kæmpeagaver med ranke, gule blomsterstande på flere meters højde. Og mellem stenene var der mange huller efter klapperslanger, men vi så ikke en eneste.

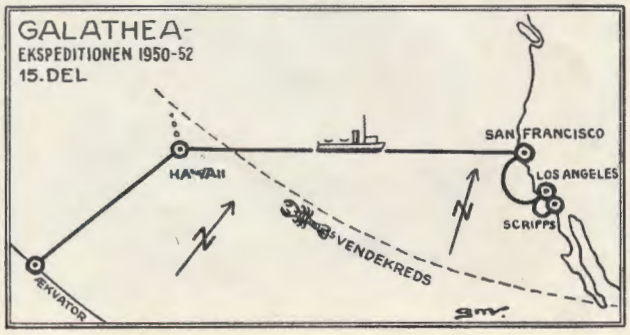

Senere fladede terrænet sig ud til en endeløs slette. Her falder der kun 1 cm regn på et halvt år, og der blev efterhånden for tørt selv for de nøjsomste planter. Undervejs kom vi forbi den store saltsø, Salton Sea, hvis spejl ligger 91 m under havets overflade. Den er dannet ved en naturkatastrofe i 1905, da Colerado floden efter et jordskælv fandt på at løbe den anden vej og derved udfyldte det hul, hvor søen nu ligger. Den sydcalifornske jernbane løb dengang tværs over bemeldte hul, og så hurtigt skal det være gået med oversvømmelsen, at der siges at holde et tog på sporene midt ude i søen.

Lige syd for Salton Sea og direkte op til den planteløse ørkenslette ligger USA's bedste agerland, Imperial Valley. Forklaringen kan gives med eet ord: kunstvanding! Ørkenjorden er nemlig uhyre frugtbar. Der kan derfor høstes 2—3 gange om året, og der dyrkes alt mellem himmel og jord, end- og dadler, som vi smagte, søde og friskplukkede.

På vej til Mexico gjorde vi et forgæves forsøg på at fange en levende californisk søelefant til erstatning for Sir Anton. Men vi nåede først frem til den ø, hvor de findes, efter mørkets frembrud, og brændingen var så kraftig, at det ville have været uforsvarligt at forsøge landgang, og der var ikke tid til at vente til næste morgen. Altså gik det videre sydpå til Mexico og de sidste fiskerier i Panamabugten, men herom nærmere i mit sekstende og sidste rejsebrev.

Torben.

Resultaterne fra lejr-ordsopgaven i nr. 6

Der har vist endnu aldrig været så mange løsninger på en konkurrence, tror jeg, og den samlede redaktion var flere timer om at udfinde de bedste løsninger. Den heldige og dygtige vinder af tikronesedlen blev:

Ebbe Vandborg Christensen,
Prinsensgade 18, Fredericia.

På grund af den store tilslutning udsatte vi i hast endnu en femkroneseddel. De to femmere tilfaldt:

Ib Nielsen,
Godthåbsvej 10, Helsingør.

Jørgen L. Nielsen,
Limfjordsvej 43 st., København F.

Vi takker samtidig for de mange hilsener til redaktionen, således fra Panter, der både skulle i lejr på Samsø og en tur til Sverige i sommer; fra John, der mente, at opgaven var for let; fra Paul, der gør opmærksom på, at de anførte kort ikke er spillekort, men generalstabskort; og endelig fra Per, der opgiver at være 12 år og ugift.

HEMMELIG SKRIFT

I fortsættelse af artiklen om dette emne i november 1951 skal vi i dag fortælle noget mere om de mange spændende muligheder, som en god patrulje nok skal vide at få noget ud af.

Kinesisk kode.

Jeg ved ikke, om den stammer fra Kina, men den læses ihvertfald bagvendt. Vi tager en melding:

Vi mødes ved det gamle egetræ på torsdag, og skriver det på »kinesisk således:

	r		e	g	d	d
	o	æ			e	ø
g	t	r	e	t	v	m
a		t	l	e		
d	å	e	m	d	s	i
s	p	g	a		e	v

De tomme rubrikker udfylder vi nu med f. eks. x og skriver meldingen ved at læse på »dansk«, altså:

xrxegdd xoæxxeø gtretvm
axtlexx dåemdsi spgaxev

De, der kender koden, kan nu nemt stille skemaet op og aflæse den.

Usynlig skrift.

Her kan du anvende mælk eller løgsaft. Du kan skrive det på papiret med en pen, spids pind eller tændstik. Når skriften er tørret, er den praktisk talt ikke til at se. Ved opvarmning kommer skriften igen frem og bliver stående. Det er klogt at skrive meldingen på et stykke papir, hvor der allerede står noget — det kan være ganske vildledende.

Hvis du vil have, at skriften skal forsvinde igen efter opvarmningen, kan du på samme måde bruge coboltclorid, som du kan købe hos enhver materialhandler. Det fortyndes i vand, og du må huske, at det kommer til syne i stærk varme, f. eks. over en radiator, en kogeplade, strygejern eller over en varm kedel. Det kan altså ikke anvendes i Sahara, hvis du skulle få brug for det der!

Omvendt morse

er meget simpelt, idet du blot bytter om på prik og streg. Vi tager ordet:

MORSE

der rigtigt skrives:

- - / - - - / . - . / . . . / . //

og vi bytter om på prikker og streger og får:

. . / . . . / - . - / - - - / - //

Nemt, ikke?

Kodeord.

I den helt gamle spejderbog findes det klassiske eksempel. Man vælger et kodeord f. eks. »Lynæs« og vil sende meldingen:

Skovløberhuset kl. tolv i nat

og skriver det således: . . . .

l y n æ s
s k o v l
ø b e r h
u s e t k
l t o l v
i n a t p

Den tomme plads udfyldes med et intetsigende bogstav (p). Derpå flyttes kolonnerne om, så nøgleordets bogstaver kommer til at stå i alfabetisk orden:

l n s y æ
s o l k v
ø e h b r
u e k s t
l o v t l
i a p n t

Hvorpå budskabet skrives f. eks. således:

solk vøeh brue kstlo vtli opnt

Den bliver endnu vanskeligere, hvis hver spejder får sit eget kodeord. For at PF kan huske det, kan det f. eks. være de fem første bogstaver i spejderens navn. Kaj Nielsen får således kodeordet Kajni og Arne Petersen får Arnep.

Talmorse

kender du måske, men lad os alligevel se på den. Man bestemmer at f. eks. prik = et af tallene 1 2 3 4 eller 5 og at streg = et af tallene 6 7 8 9 og at bogstavadskillelse = 0.

Vi skriver nu igen ordet »morse« og får:

- - / - - - / . - . / . . . / .

I stedet for prikker og streger indsættes nu tallene f. eks.:

97 0 689 0 285 0 324 0 1

som vi igen skriver ud i eet:

9706890285032401

Når du skal løse den, er det nemmest at gennemstrege alle 0, og du kan nemt læse koden uden at skulle skrive.

Bogstavmorse.

Også her må man forud vedtage, hvad de enkelte bogstaver skal betyde. Vi vælger at lade alle »lave« konsonnanter (medlyde) være prik (altså c m n r s v x z) og alle »høje« konsonnanter være streg (altså: b d f g h j k l p t). Alle vokaler (selvlyde) er bogstavadskillelse (altså: a e i o u æ ø).

Vi skriver nu igen ordet »morse«:

- - / - - - / . - . / . . . / .

og vælger nu i flæng bogstaver, der svarer til prik, streg og adskillelse, f. eks.:

dg o pdt a mhv ø rmc e v

og skriver det ud i eet:

dgopdtamhvørmcev

eller i bogstavsamlinger:

dgop dtam hvør mcev

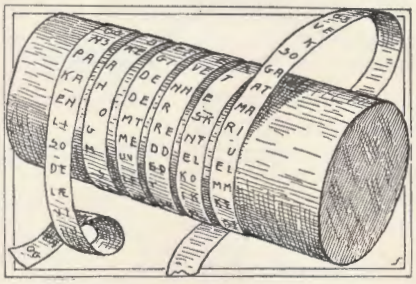

Kodestokken

er enkel og ligetil. Hvert patruljemedlem må have en rundstok i samme drøjde (skåret af samme kosteskaft f. eks.). PF ruller en strimmel papir omkring sin stok, skriver på tværs af strimlen meldingen, sender den af sted og patruljens medlemmer skal nu kun rulle papirstrimlen udenom stokken og aflæse meldingen, der eventuelt kan være i kode, men det er næppe nødvendigt.

Allmuligmanden

VI SPISER MED PINDE

Det kan ske for en spejder, at han glemmer sine spisegrejer, men det volder ham næppe større vanskeligheder. Han kan jo bare lave sig nogle selv. Nemmest af alt er at lave sig nogle kinesiske spisepinde, og så er det virkeligt sjovt at prøve at spise med dem. Vi morer os tit over, at kineserne bruger pinde at spise med, men mon ikke vi skulle tænke lidt på, at ialt næsten en trediedel af jordens mennesker bruger pinde?

Kinesiske spisepinde skal være ca. 30 cm lange og så tykke som en blyant. Den del, man spiser med, må være let tilspidset fra midten af pindene. Den anden halvdel bør være kantet.

Pindene holdes således (se tegningen), at den ene pind kan bevæge sig uden at den anden kommer i bevægelse. Den pind, der holdes fast, er den, du ser på figur 1. Den holdes fast af den nederste del af tommelfingeren og ringfingeren. Den anden fattes med tommelfingerens første led og de to andre ledige fingre, hvordan kan du nemt se på figur 2. Fingerspidserne holdes ca. 10 cm fra spidsen, og således, at spidserne møder hinanden. Hvis den ene ende går længere ud end den anden, kan du ikke holde fast på noget med dem. Pas på, at du ikke får fingrene ind imellem pindene, så kan du slet ikke klare dig (fig. 4).

Ja, så er der faktisk ikke andet at gøre end at øve dig og igen øve dig, så kommer det.

En spejdermæssig knagerække.

Fra det hollandske spejderblad låner vi tegningen af denne fikse knagerække, fremstillet af et brændestykke, hvori der er fastgjort små knager lavet af naturtræ. Nærmere forklaring behøves vist ikke.

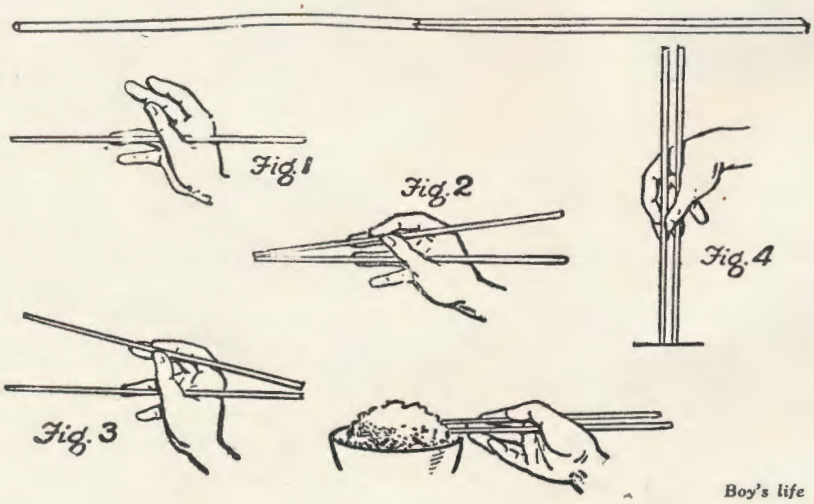

Boy's life

En flot patruljedagbog.

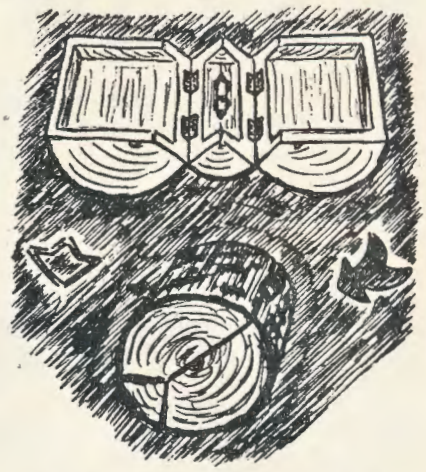

Væselpatruljen i Knutby i Sverige har lavet sig en flot patruljedagbog. På tegningen kan du se, hvorledes den er lavet af et stykke træstamme, der er skåret i tre stykker, udhulet og samlet med nogle hængsler. Flot, ikke?

En rekordtavle.

Her skal du se en nem måde at lave en rekordtavle for patruljens medlemmer på. Igennem træstykket bores huller, hvorigennem der trækkes et lædersnørebånd. Det fastgøres som vist foroven om et søm eller måske er det smukkere at lave en trænagle. Det skal være

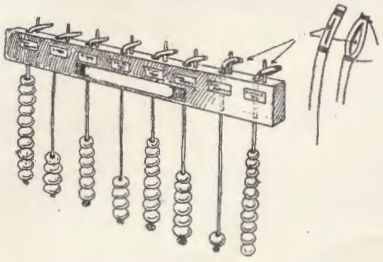

nemt at tage af. Der må være en snor til hvert patruljemedlem og på denne snor trækkes træringe eller gennemborede kastanier. De markerer en bestået prøve, en fin mødeprocent eller hvad I nu kan finde på i *Jeres* patrulje. Man kan også på hver ring skrive, hvad den gælder, men for indviede er det jo ikke nødvendigt.

En tændstik

er ikke mere 5 cm lang. Det har du sikkert observeret, men har du også konstateret, at den på det nærmeste er 45 mm? Det mål kan også bruges.

Lejrkokken anbefaler

Australsk gulasch.

Her har du en original opskrift på gulash, sådan som man laver den i Australien. Du skal bruge:

Nogle bayerske pølser
6 kartofler, skåret i stykker
ca. 150 gr. ribs, solbær og eller rosiner
2 laurbærblade
½-1 kg løg
endvidere lidt salt, lidt nellike, rigeligt tomatsaft, lidt paprika (pas på — meget stærkt), lidt allehånde, en spiseskefuld fedt, lidt sort peber.

Varm fedtet og steg løgene (skåret i terninger). Tag det af ilden og tilsæt 1 liter vand og bland heri tomatsaften, bærrene (der har ligget i kogende vand i 10 minutter) samt paprika, salt, allehånde og laurbærblade.

Lad dette småkoge (snurre) i en time. Tilsæt kartofler og småkog videre i 20 minutter. Tilsæt pølserne og kog i yderligere 10 minutter. Tilsæt peber og vi er klar til at spise. Efter ønske kan du iblande mælk.

Det bliver en god ret, pas dog på at du ikke bruger for meget krydderi, så den bliver for kraftig. Den tager nogen tid at lave, men er udmærket egnet for skovmænd. Den kan jo passe sig selv i lang tid.

Hvis du meget hurtigt indsender beretninger og fotografier fra jeres sommerlejr, kan vi nå at bringe dem i næste nummer. — TAK!

TROPSFØRER ØDELAND *giver gode råd om* materiellet

Nu er vinteren kommet og materiellet skal stuves bort. Det er lykkedes os at få tropsfører Ødeland og hans assistent Ligeglad til at give vore læsere nogle gode råd angående dette arbejde.

1. Kogekarrene bør ikke vaskes for grundigt efter sidste week-end. De må endelig ikke tørres af. Lidt fugtighed gør det lettere at få skidtet af om foråret! (Hvis det ønskes?)

2. Slevene brændes. Det er mest hygiejnisk. Nogle bruger også at kaste dem bort. Så tager de ikke plads op i materielskabet. De skal alligevel fornyes til foråret, da de altid bliver skimlede i vinterens løb.

3. Teltene efterses. Antallet af huller opnoteres omhyggeligt i en protokol. Så kan man altid næste sommer konstatere, når en patrulje laver et nyt hul og give dem en passende »vals«.

4. Pløkkene må endelig ikke renses. Den rust, der dannes i vinterens løb, gør, at pløkken sidder meget bedre fast. De pløkke, der ikke er bøjet, giver man et lille knæk. Det ser altid pænest ud, at der også er »uniform« i materiellet.

5. Der bestilles 15 nye pløkke til hvert telt. Så mange mangler der erfaringsmæssigt altid i vores trop efter en sommerlejr.

6. Spaden ordner troppens snedker: Skaftet er sikkert brækket i foråret engang. (Spejderne er altid så ivrige den første gang).

7. Signalflagene påsættes nye stænger. Hvis man ikke længere kan se forskel på de to farver, bør de vaskes! (Det er meget vigtigt, det med stængerne. Ellers tror nybegynderne bare, det er karklude!)

8. Hvis redningsrebet ikke længere kan nå de 12 m, der kræves til 1. klasses prøven, bør nogle knuder løses op.

9. Teltunderlaget gives en gang tjære. Fastsiddende blade og lign. fra sommerens lejre må ikke fjernes. Jo tykkere underlag, des bedre. (Husk dåsen med talkum, så soveposerne ikke hænger fast til foråret!).

10. Planlæg i god tid forårsbazaren, så I har rigeligt med penge til nyanskaffelser. I vort barske klima er ødelæggelser i vinterens løb uundgåelige.

Ærbødigst **Ø. og L.**

Rettelse

Redaktionen iler med at rette en fejl ved tegningen af den østrigske »maultrommel« i nr. 6.

For at man skal kunne spille på den, skal tungespidsen være opadbøjet, hvilket ikke fremgik af tegningen i sidste nummer.

Undskyld — særligt til dem, der har forsøgt sig!

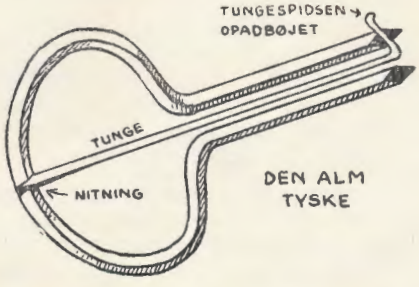

MAGASINETS

FOTO-instruktion I

fot. Wm. Hillcourt

Vi bygger et reflektorbål

Vi bygger et reflektorbål til vinterlejren og selv om sneen knap er der endnu, er det en god idé at træne allerede nu og fortsætte lejrtræningen så længe som muligt. Ved at følge billederne kan du tydeligt se fremstillingen af et godt og stabilt reflektorbål. Billedserien er stillet til rådighed for Magasinet af William Hillcourt, der af gamle danske spejdere bedre huskes som Wilhelm Bjerregaard. Han var i sin tid en kendt fører i Det Danske Spejderkorps og er nu »director« for det amerikanske spejderkorps og redaktør af det velkendte drengeblad Boy's life.

I

II

III

IV

Gilwell Park fortsat fra side 110

hvilken de rovere, der fandt Gilwell park, overnattede den første nat.

I beplantningen er der indrettet pladser til gudstjenester, såvel for protestantiske som katolske spejdere, en af træer skærmet lejrbålsplads samt et tropshus, indrettet i en barak fra sidste verdenskrig.

Gennem den imponerende Jim Green port, der er bygget af spejdere (naturligvis), og menes at veje omkring 15 tons, kommer vi ud på de store lejrpladsarealer, der ligger som en krans udenom førertræningsgrunden og er på omkring 70 tønder land. Her ligger næsten hver eneste week-end året rundt spejdere i lejr, normalt kommer der 1000 spejdere hver lørdag. Her er bygget en overdækket lejrbålsplads med plads til 800 spejdere, et hus er indrettet til salg af proviant og spejderrekvisitter, en andet til lejrhospital, og i den ene ende af pladsen er der friluftsbad.

Inden vi lister ud af den »Australske Låge« — naturligvis en gave fra australske spejdere — bygget op omkring to store kærrehjul, overværer vi lørdag aften det store lejrbål på lejrbålpladsen. Indgangsportalen til denne er udskåret af maoriske spejdere, der besøgte Gilwell i 1947. Omkring 1000 spejdere er samlet omkring lejrbålet, deriblandt 42 spejderførere, der deltager i den uges kursus, repræsenterende 14 forskellige lande. John Thurman indleder, der synges, spejdere optræder på slap line, humøret er højt, blandet med alvor — det er Gilwell park.

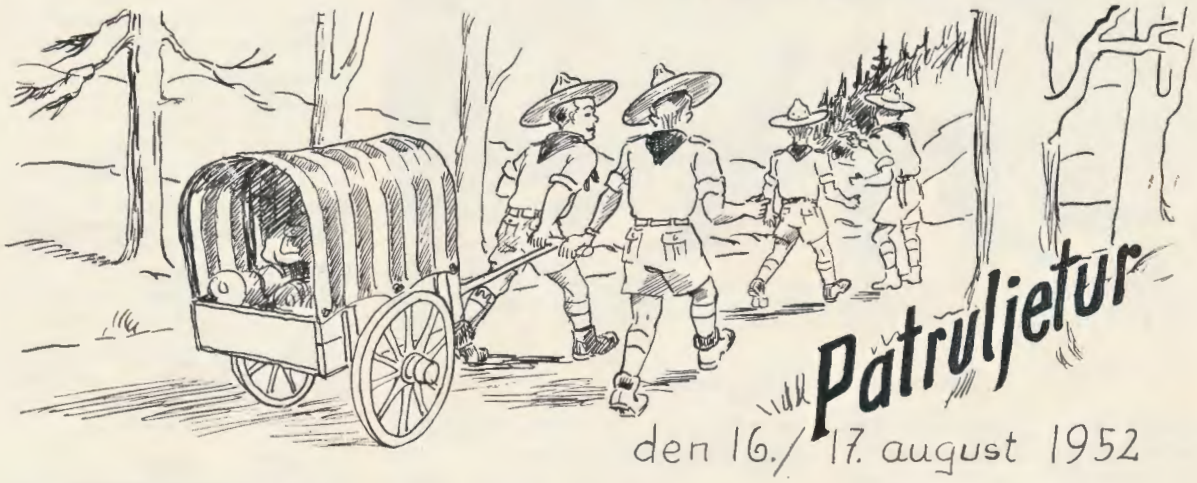

Cyklerne lod vi blive hjemme denne gang og i stedet for lånte vi en trækvogn hos Svends far. Vi fik lov til - midlertidigt - at afmontere de to „skubbestænger" og skruede i stedet for een kraftig midterstang på. Det begyndte nu at ligne en kærre og ved hjælp af nogle askestænger, som vi satte fast i siderne, og resterne af en gammel markise, som vi brugte som oversejl, fik vi en ganske pæn patrulje-kærre ud af det. Svends far blev så begejstret for vores opfindelse, at han sagde at han ville overveje, om vi ikke kunne få trækvognen (den bruges næsten ikke mere) til evig arv og eje —

Men, nå, vi tog af sted og via de bugtede veje over Horsland nåede vi omend sent på aftenen til en egnet lejiplads ved Aaskov.

Næste formiddag var vi først ude at soppe for at se om vi kunne finde noget interessant i det lave vand langs kysten. Af en gaffelgren og Kajs mægtige lommetørklæde lavede vi et fikst fiskenet og fik fat i både krabber, hundestejler, små rejer og en masse småkryb, som vi ikke vidste noget om, men vi skrev lidt ned om dem og vil, når vi kommer hjem, se om vi kan finde ud af navnene. De fik så lov til at svømme ud igen.

Vi blev gode venner med fiskeren, der boede tæt ved og fik lov til at låne nogle lange svære lægter af ham og fandt på at lave en „Gyngebro". Vi byggede den over Sydåens udløb og havde megen sjov ud af den. Kun Viggo var ikke begejstret — han faldt nemlig i åen med et vældigt plask.

Lars

En rask redningsdåd

Nu skal I høre om en rask ulveunge fra 1. Vejle flok.

I januar måned var der is på en lille sø ved Vejle og børnene legede på isen.

Tre små piger på 5, 4 og3 år legede med en slæde på søen, da slæden pludselig gik gennem isen, og alle de tre små sank ned i det iskolde vand.

Jens Laurids Jørgensen, 1. Vejle flok

Deres råb om hjælp blev hørt af flere. Nogle voksne, som havde hørt råbet, løb straks hen til en tømmerplads for at få fat i nogle brædder til at lægge ud på isen, men råbene blev også hørt af Jens, som er 9 år og ulveunge i 1. Vejle flok. Han ilede straks hen til stedet, og det lykkedes ham ret hurtigt at hjælpe de to største piger op, men den 3-årige pige var svær at få tag i, for hun var så forkommen, at hun allerede to gange havde været under vandet. Det lykkedes dog også for Jens at få hende hjlupet op.

Da alle tre børn var kommet ind på land, kom ambulancen, og der havde nu samlet sig mange nysgerrige tilskuere.

Jens stod bare ganske stille og så til, mens de tre børn blev bragt ind i ambulancen, og først da Falckfolkene begyndte at spørge, hvem der egentlig havde reddet dem, meldte han sig.

Det er netop sådan det skal være. En rigtig ulveunge yder sin hjælp, hvor han kan, og skal ikke tænke på, om der nu er nogen, der ser, hvor flink han er.

Jens har, som tak for sin resolutte optræden, fået overrakt korpsets broncekors for livredning. Og her ser I et billede af ham i uniform med medaillen på.

Det var en fin ulvemæssig optræden Jens!

Med ulvehilsen,

Skrip.

Ulvene i
Steen Blicher divisionen samledes i foråret til turnering i Silkeborg og sender os nogle billeder fra turneringen. Du kan se dem trække tov og løbe mangebensløb.

Alle tolv

Mang, BF Billy Rasmussen, Tectona, 13. Århus flok.

BF Cecil Menzel, 5. Østerbro flok.

Flemming Jacobsen, Skanseflokken, Fredericia.

Bambi, Kurt Lothar Petersen, Mohawkernes flok, Lyngby.

Peder Hørsman, 1. Hornslet flok.

Tjeik, Ole Blom, Gråulvene, 6. Vesterbro flok.

BF Jørn Rasmussen, 1. Fredericia flok.

Billeder fra Steen Blicher divisionens turnering i Silkeborg.

Mangebensløb

Kan de klare sig?

Ulveunger i Mexico danser jungledans

Turnering i Ålborg.

Kristi Himmelfartsdag afholdt Ålborg kolonne sit årlige byløb med deltagelse af ca. 400 ulve. Løbet formede sig som et ringløb med 12 poster, hvor ulvene skulle løse mange og forskelligartede opgaver, såsom kompas med jungledyr, tipskupon, færdselslære, »kimsleg« med en mand, der tabte en kuffert med 20 forskellige ting, skarpsindighedsopgave m. m.

Som slut på byløbet var der den traditionelle tovtrækningskonkurrence, der i år var meget spændende, idet de Randers-ulve (der var inviteret 3 bander fra Randers til byløbet) var lige ved at løbe af med sølvpladen for tovtrækning, men Skipper Clements 2. flok reddede æren i sidste øjeblik.

Bedste flok blev Knud den Stores flok, og bedste bande blev »blå« bande fra »Bjørnene«, Jens Bang, ligesom »Bjørnene«, Jens Bang vandt sølvplade for flokpræg.

Ruth.

Knud den Stores flok, Ålborg

Lyt, oh ulve!

Kan du mindes, du engang i Junglebogen har hørt om Rikki-Tikki-Tavi? Han lignede en lille kat på hårlaget og halen, og den lille snudespids og øjnene var lyserøde.

En dag, da Rikki-Tikki lå i sin hule, steg floden så højt, at han blev skyllet ud af reden, og vandet bar ham langt ned ad floden. Her stødte han på et græsstrå, og det klamrede han sig til. Efter al denne anstrengelse faldt han i søvn og vågnede først, da han hørte en dreng råbe: »Her ligger en død mangust, den vil vi lege begravelse med«, og da var Rikki-Tikki blevet skyllet op på en havegang i en have.

Men drengens moder sagde: »Vi vil tage den ind og tørre den, måske er den ikke helt død«. Inde i huset var der en stor mand, der tog Rikki-Tikki i hånden for at undersøge ham, og han sagde: »Den er ikke død«, og så blev Rikki-Tikki pakket i vat og lagt til varmen. Et stykke tid efter nøs den, og så sagde den store mand, at de skulle være forsigtige for ikke at gøre den bange. Men det er næsten umuligt at gøre en mangust bange, den vil hellere finde ud af, hvad det er for noget den er i, og blev klar over, at det ikke kunne spises. Så sprang han ud og hoppede op på drengens skulder. »Det skal du ikke være bange for«, sagde faderen, »det er dens måde at indlede venskab på«.

Rikki-Tikki skulle også have noget at spise, og den fik et stykke råt kød. Derefter løb han ud på verandaen for at blive rigtig tør, og nu skulle han undersøge, hvad det var for et hus, og det fik han hele dagen til at gå med. Da den lille dreng skulle i seng, løb Rikki-Tikki med op, og således sov de to sammen om natten.

God jagt, ulve!

Merete.

Sådan ser en ulveunge fra Lissabon ud —

Blå bande.

Jens Winding, der er bandefører for blå bande i 2. Næstved flok, har igen sendt Magasinet et brev og fortæller, at banden i maj måned var med til ulveturneringen. Banden laver selv deres bandeblad. — Det skrives med gennemslag på maskine og indeholder meddelelser om flokmøder og andre spændende ting. Bladet hedder »Lynet«. Tak for dit brev, Jens.

Ulvesiderne fortsætter på næste side.

Ved piletræet

Næste dag stillede de 8 drenge ved pilen i spændt og bange forventning om, hvad der ville ske. Før noget andet, dalede ned fra træet 8 store store røde æbler og derpå 8 stykker bændellakrids, derpå de 6 første medlemmer af flokken, alle iført sorte halvmasker. Krille holdt en dundrende tale om flokken og fortalte de 8 drenge, at nu *skulle* de være medlemmer, hvorpå de skulle tilsværge tavshed og troskab. Da sker der noget uventet. Op af det hule piletræ stiger langsomt lærer Aagaard, han havde fået et praj af den nervøse gamle tante hos Krølle, der nok ikke var så tosset endda. »K'erne« blev noget blege og betuttede, nok anså de Aagaard for deres ven, men hvad ville han sige til denne kidnapperhistorie. Aagaard bad først drengene sætte sig i græsset, derpå bad han de maskerede om at lægge masken. Så fortalte han dem roligt og stilfærdigt om ulve- og spejderbevægelsen og med et strengt blik på Kalle, Krølle og Krille forklarede han drengene, hvorfor man her i livet måtte lære at lyde, før man kunne byde. Han fortalte dem også, at da det var hans agt at indføre spejderbevægelsen på skolen, ville han gerne begynde med at være fører for denne ulveflok, dersom drengene af egen lyst ville have ham til det.

14 dage efter var flokken startet og Kalle, Krølle og Krille fik lov til at skænke den nye lovende flok 300 kr. tilsammen af den ducør, de havde modtaget for opdagelsen af forbryderhulen.

Hvem bliver bandefører?

Lundkøbing flok var nu startet og havde til at begynde med 12 drenge, som lærer Aagaard havde travlt med at uddanne til ømfodsprøven, som også alle 12 gutter bestod. Nu skulle flokken inddeles i 3 bander: Bjørnebanden, Tigerbanden og Leopardbanden. Så fandt han på at lave en konkurrence — det skulle være en enkeltmandsder rigtig kunne afsløre de 12 drenges egenskaber.

Vi vil nu følge Krølles gang under konkurrencen: Starten foregik en sommermorgen fra Lundkøbings smukke anlæg. Her læste lærer Aagaard en melding op, der lød sådan: »En dreng ca. 120 cm høj med gult hår, brune øjne, ar på venstre underam; gul skjorte, grønne benklæder, brunmelerede sportsstrømper og hvide lærredssko er set til morgen ved Nymølle, 50 m øst for Vestre Ladegaard«. Denne besked skulle hurtigst muligt gives ved den store bøg på Røverbakken ude i skoven. Krølle pilede afsted, medens han stadig mumlede meldingen hen for sig. Ved indgangen til skoven mødte han en fattig, lurvet kone med en vældig portion brænde i en gammel, udslidt barnevogn; da Krølle passerede hende, jamrede og stønnede hun, så Krølle standsede op og spurgte, hvad der var i vejen. Det viste sig, at den stakkels kone havde forvredet foden. — Krølle, der var en god dreng, tilbød sin hjælp og tog konen under armen og ville ledsage hende til en hytte, hun sagde lå i nærheden. Da Krølle således havde vist sin villighed til at hjælpe, begyndte den gamle kone at le og rettede sin »krogede« ryg. Det viste sig at være lærer Aagaards mor, der således var indlagt i konkurrencen, iført en fattig kones klædning. Krølle gjorde fin ulvehilsen og skyndte sig videre. Snart var han dybt inde i skoven. En lystig summen i luften forrådte en flyvers nærværelse; Krølle stirrede efter flyveren, medens han løb afsted; der lød nogle mærkelige knald fra flyvemaskinens motor? Nu stod maskinen på næsen, den hvirvlede rundt i rasende fart — nu sprang en klump ud af maskinen, en hvid skærm foldede sig ud og dalede nedefter, bærende på flyveren, medens maskinen i voldsom fart dumpede ned i skoven, splintrende et stort bøgetræ, og endelig havnede i en granskovs nålebedækkede bund. Der lød et brag af en eksplosion kun 25 m fra Krølle; et flammeskær lyste op mellem splintrede grantræer. — Skoven var blevet antændt af benzinen fra den forulykkede flyvemaskine. For den forfærdede Krølles øjne dalede nu flyveren, hængende viljeløst i faldskærmen, ned mod de brændende grantræer. Kalle og Krille, der var startet efter Krølle, havde nu indhentet ham; de var jo straks klare over, at denne ulykke ikke var indlagt i flokkens konkurrence, men deres handlekraft var vågen; de lagde sig alle tre ned i en grøft med vand og lod ulveuniformen gennemsuge. — Nu landede flyveren mellem grantræerne, men så uheldigt, at skærmen filtrede sig ind i grenene og flyveren selv hang hjælpeløs mellem stammerne, alt imens ilden nærmede sig fra neden. Krille, der var den bedste løber, blev sendt efter hjælp, medens Krølle, der var dygtig til at klatre, entrede op i toppen af de grantræ, der havde grebet flyverens faldskærm. Medens røg og hede gjorde det uudholdeligt for Krølle, fik han fat i nogle af de snore, der holdt flyveren; med sin dolk fik han disse snore skåret over een for een. Flyveren, der nu hang helt nede ved jorden, var efterhånden bevidstløs af røgen — men Kalle fik ham fri, medens Krølle behændig som en abe klatrede ned til jorden. Sammen med Kalle slæbte han den forslåede flyver bort fra de brændende graner og ned i grøften, hvor den arme mand snart kom til bevidsthed igen. — Nu blev der levende i skoven — biler med hjælpemandskab og 2 ambulancer kom tudende — mandskabet fik snart begrænset skovbranden. Flyveren, Kalle og Krølle blev kørt på hospitalet, de havde alle fået nogle slemme brandsår.

Da flokfører Aagaard hørte om »De 3 K'er«s raske handling i skoven, var han ikke længere i tvivl om, hvem der var modne til at blive bandeførere.

Peter Tini.

(Næste gang: »Bande-uvæsenet« begynder!)

På udkig KORPSET RUNDT

Broncekorset for livredning

er blevet tildelt *Kjeld Damm,* der er spejder i Mariager. En fireårig dreng, Martin, faldt en aften i vandet ved lystbådehavnen. Kjeld bliver klar over, hvad der sker og styrter på cykel til broen, hvor han som den første af de tililende ankommer, smider cyklen, løber ud på broen, springer i vandet og får fat på Martin. Ved hjælp af et redningsbælte, som en mand kaster ud, får Kjeld Martin ind til broen, hvor han hives i land.

Kjeld handlede hurtigt og kvikt, har vist modig optræden og har fortjent den udmærkelse, han har fået.

Tropsblade

Til de tidligere meddelte fortegnelser kan nu tilføjes:

Bavnen, 5. Godthåb,
Mohawkerne, Mohawkerne, Lyngby,
Sct. John, Sct. John trop og flok,

hvorved tallet bringes op på 143 blade.

100.000 blodtransfusioner.

Spejdernes og Væbnernes bloddonorkorps, der i 1931 blev startet på initiativ af Det Danske Spejderkorps med landsretssagfører Tage Carstensen (overdommeren fra Grenålejren) som formand, har udsendt sin årsberetning for sidste år. De 20.498 donorer har i 1951 ialt givet 20.690 transfusioner, altså rundt regnet har hvert eneste medlem givet blod een gang i 1951. Siden korpsets start i 1931 har dets medlemmer præsteret 99.715 transfusioner — altså næsten 100.000 — en ganske flot præstation. Fordelt i de forskellige byer landet over findes nu 69 lokale afdelinger.

Oberst Fawcetts ekspedition.

Før 1914 var der intet menneske udenfor familien og hæren, som kendte noget til oberst Fawcett. Han var en ganske almindelig officer i den engelske hær. Men i sommeren 1914 fandt han i det brasilianske nationalbibliotek et gammelt gulnet dokument, som skulle blive årsag til, at hans navn senere blev en hyppig gæst i avisernes overskrifter.

The **AMAZOON** *Post*

Amazoonen - Udgivet af Fawcett Grundlæggerfond - Maj 1952

Kan Fawcett-gåden løses?

Dokumentet, som var affattet i 1743, omhandlede de lidelser, som seks portugisiske lykkeriddere og tolv bortløbne negerslaver måtte gennemgå på en jagt efter nogle guld- og diamantminer, som de mente lå dybt inde i Matto Grosso området, Brasiliens »grønne helvede«. Efter en frygtelig march gennem skovene ved Araguaya- og Xinga-floderne, hvorunder de fleste blev ofre for junglens vilde dyr, sult og feber, nåede de overlevende helt udmarvede frem til ruinerne af »en gammel by, opført af massive sten, med enorme søjler og høje trapper af purpurfarvet marmor«.

Det falmede dokument beskrev byen i enkeltheder og indeholdt tegninger af porte og søjler, forsynet med inskriptioner i et alfabet, hvis bogstaver mindede stærkt om klassiske græske.

Oberst Fawcett blev fyr og flamme og henvendte sig til det kongelige engelske geografiske selskab og flere andre steder for at få financiel støtte til en ekspedition.

I 1920 løb hans første ekspedition af stabelen, men til trods for oberstens personlige udholdenhed måtte forsøget opgives, efter at regntiden var sat ind, og mange af deltagerne lå døende af feber.

Den 20. april 1925 gav Fawcett sig atter i kast med Matto Grosso, for at fravriste junglen dens hemmeligheder. Denne gang var ekspeditionen betydelig mindre, idet den blot bestod af Fawcett selv, hans søn Jack, en ung englænder ved navn Raleigh Rimmel og to indfødte.

Hvilke resultater har ekspeditionen opnået? Det er et spørgsmål, det aldrig er lykkedes at få svar på. Lykkes det nu?

Dette var grundlaget for Frederiksborg divisions forårsturnering i Bededagsferien. Patruljerne gjorde et godt stykke arbejde under den anstrengende tur.

Beskedenhed er en dyd

På udkig korpset rundt (fortsat)

Nørrejyskes 41. forårsturnering i Ålborg.

I pinsen mødtes henved 700 spejdere fra Nørrejyske division for i blæst og regn at afgøre, hvem der skulle have rævehale og vildsvinetand. Lørdag aften ankom troppene til lejrpladsen i udkanten af Ålborg og indrettede lejren. Der var ingen sol pinsemorgen, men alle var oppe kl. 6,00 for at nå dagens program, der indledtes med åbningshøjtidelighed og andagt ved pastor Poul Schou.

Derefter startede patruljerne på det store terrænløb med 24 poster, — »Budstikken går« hed løbet, og det foregik i år 1220. Kl. 15,00 kom patruljerne tilbage, og man gik igang med femkamp, der omfattede livredning, bygning af vippebro, signalering, nødhjælp og slutningsopgave. Der blev lige tid til aftensmad, bøf og rabarbersuppe, inden lejrbålet tog sin begyndelse, og da det sluttede kl. 22, ankom en udaset indfødt fra Egholm og bad om spejdernes hjælp mod en røverhøvding, der huserede på øen. — »Operation Egholm« kom igang. I landgangsbåde sejlede troppene over Limfjorden, invaderede Egholm, gennemsøgte øen, og efter voldsomme kampe kunne man kl. 2 nat melde, at røverhøvdingen Bulderfax var slået, så hans terror på øen var bragt til ophør. Næste morgen sov man længe, og først kl. 10 begyndte konkurrencen i tovtrækning, forhindringsløb, teltrejsning, kast m. v. — Straks efter frokost brød man lejren, og kl.14,30 stod divisionen opstillet til præmieuddeling, hvor DC Jens Hvass bekendtgjorde resultaterne af pinsens anstrengelser. Rævehalen tog Skipper Clements trop, Ålborg, og vildsvinetanden gik til patrulje Elgen, Jens Bangs trop, Ålborg. Til slut takkede Jens Hvass de førere og gildebrødre, der havde tilrettelagt og assisteret ved turneringen, og turneringslederen, KC Børge Thuen, fik overrakt en halskæde bestående af træperler, som var skåret af patruljerne under turneringen. Så var det slut, og kort efter spredtes troppene ud over landet fra Skagen til Randers efter en pinse, fuld af anstrengelser og morsomme oplevelser.

Skal vi så holde frokostpause?

Århus Bjerg Kolonne indvier kolonnehytte

For nogen tid tilbage købte Århus Bjerg Kolonne en grund på 3 tønder land ved Thorsager på Djursland. På grunden fandtes et større hønsehus. Man betalte grunden med 10.000 kr. dog uden høns. Huset er 5½×20 m stort og kolonnens spejdere, førere og rådsmedlemmer har siden arbejdet på at gøre huset egnet til spejderbrug og den 22. maj kunne man indvie huset. Den højtidelige handling foretoges af Århusspejdernes gode ven, direktør Axel Kier.

I hytten findes en sovesal til 26 — køjer med madrasser, en pejsestue, køkken og 2 mindre lokaler med andre køjer. Der er således ialt 40 sovepladser i hytten.

Foruden købesummen har spejdervenner skaffet yderligere 8.000 kr. til indretning af huset. Foruden dette har man modtaget mange gratis materialer, og værdien af de mange gratis arbejdstimer er stor.

Viggo Lausten kolonnen

i Dansk Spejderkorps, Sydslesvig — den er hjemmehørende i Flensborg — udgiver nu sit eget blad, hvor hver trop har sin side. Kolonnen var i pinsen i lejr ved Buskmose ved Gråsten. Om søndagen deltog man i gudstjenesten i Gråsten slotskirke. Lejren endte med en spændende natlig jagt efter hestetyve.

Man må gøre noget for at se en glad patrulje, sagde patruljeføreren

Kerteminde-spejderne redder grise.

I maj måned lå spejderne fra Kerteminde i lejr ved Hundslev, og der opstod ild i en nærliggende stor svinestald på grund af en fejl ved en elektrisk grisemoder.

Huset nedbrændte til grunden, men forinden lykkedes det spejderne ved at handle hurtigt og dygtigt at få 30 store og små grise levende ud. Kun et par smågrise indebrændte. Efter redningen gik spejderne brandvagt med spande og kar for at beskytte de nærliggende bygninger.

Fot. Vilh. Petersen
Kastrup Søspejdertrop lægger ud

Steen Blicher divisionens forårsturnering fandt sted ved Hald ved Viborg. Der var lejrsport, spejderløb, en 16 km hike, lejrbål, patruljeførerbål, natløb, håndbold og tovtrækning.

Viberne fra 1. Viborg vandt vildsvinetanden og 1. Viborg trop rævehalen. På billedet kan du se divisionen umiddelbart før dens good-turn mod turneringspladsens ejer. Man skal til at rense en kæmpemark for ukrudt.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Birkerød trop
PF Ove Petersen
Palle Iversen
Asger Jacobsen
1. Korsør trop
Henning Hansen
Ernst Nielsen

RIDDERE

1. Birkerød trop
Palle Iversen
Asger Jacobsen
1. Korsør trop
Ernst Nielsen

VÆBDERE

1. Birkerød trop
K. K. Ægidius
Ove Petersen
1. Korsør trop
Erik Dybro

3. Odense trop
PF Ebbe Bruun Kaysen
PA Niels Burcharth
Skansetroppen, Fredericia
John Svendsen
Hans Erik Jensen
1. Nyboder trop
Finn Olander
Bellahøj trop
PF Egon Mørkeberg
PA Jens Müller
Arne Nielsen
10. Odense trop
PF Hans Chr. Bertheisen
Falkonerspejderne
PF Hans Schmidt
PF Jan Seierø
PF Kjeld Bendtsen
Sct. Pauls trop
PF Frans Lindbaum
PF Bjarne Engmann
PF Niels Lauritzen
PF Robert Plum Larsen
Henrik Prebensen

5. By trop
PF Hans Jørgen Christensen
PF Leif Melchiorsen

VANDRINGER

60 km
1. Birkerød trop
Niels J. Nielsen
Anker Zachariassen
1. Randers trop
Bent Hjortshøj
Carl Werner Nielsen
Jørgen Jørgensen

ILDIBOR

1. Korsør trop
SK Ernst Nielsen
SK Preben Axmann
SK Henning Larsen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Spejderne i Brabrand

indviede først i juni deres nye tropshus. Deres divisionschef, Aage Hansen, skulle som den første træde ind i det nye hus, men indgangen var spærret af et solidt reb forsynet med et skønsomt udvalg af mere eller mindre kendte knob. På spejdervis begyndte Aage at løsne knobene. Imidlertid var troppen i spøgefuldt humør og overrakte ham højtideligt en kæmpesaks. Aage tog spøgen op og klippede i et snuptag den gordiske knude over og trådte som den første ind i det nye hus.

Kom så, putte

Æggebægrene frem

Man er vel populær, ja.
(The Scout).

Sommerens billeder

er værdifulde minder, de bør opbevares ordentligt. Depotet har fotoalbums med spejderlilje f. eks.:

omslag	sideantal	sidens mål	pris kr.
karton	20	9×13	0,50
fiberpap	20	10×13	1,00
do.	24	14×18	2,50
karton	24	19×23	2,50
fiberpap	24	19×23	3,50

Silva igen!

Begrænset antal originale SILVA-KOMPAS på lager i følgende typer:

type 7 - 400° 18,75
type 2 - 400° 26,50
type 15 - 360° og 400° 44,50

Nu kommer fodtøjs-rabatkortene!

Depotet har vandresko, skistøvler m. m., men minder særlig om den virkelig solide skolesko

Buffalo-skoen

med blanke nitter, Juchtenlæder og „Greyhound-Army"-sål
(90 dages garanti)

nr.	30-32	33-35	36-39
	35,40	37,50	40,75

Regnfrakker — det *er* nu rart på efterårets ture.

Depotets udvalg omfatter bl. a.:

	til børn	til voksne
sort olskind	29,85 - 39,85	42,85 - 47,75
grøn olskind-„Prominent"		64,50
sort gummi	34,00 - 49,75	51,75 - 76,50
blå m. gummivrang	34,00 - 42,35	46,00

	længde 80	90	100
sort m. gummivrang (meget lille parti til gamle priser)	26,85 -	28,85 -	30,85

Ved skriftlige ordrer bedes længden fra stroppen til nederste kant opgivet.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen, »Troldhøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig, Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon PAlæ 5711 . Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN BOGTRYKKERI KBHVN.